

Ухиленням від сплати аліментів слід вважати дії або бездіяльність винної особи, спрямовані на невиконання рішення суду про стягнення з неї на користь стягувача визначеної суми аліментів. Вони можуть виразитись як у прямій відмові від сплати встановлених судом аліментів, так і в інших діях (бездіяльності), які фактично унеможливають виконання вказаного обов'язку (приховуванні заробітку (доходу), що підлягає обліку при відрахуванні аліментів, зміні місця роботи чи місця проживання з неподанням відповідної заяви про необхідність стягування аліментів тощо).

За даними минулого року, відповідно до Закону України "Про державний бюджет України на 2012 рік", прожитковий мінімум для дітей до 6 років становить 893 гривні, для дітей від 6 до 18 років – 1112 гривень. Таким чином, з 1 січня 2012 року по 1 квітня 2012 року мінімальний розмір аліментів складає: для дітей до 6 років – 297 гривень 90 копійок (893 грн x 30 % = 297,90 грн.), а для дітей від 6 до 18 років – 333 гривні 60 копійок (1112 грн x 30 % = 333,60 грн). У разі неможливості стягнення аліментів із заробітної плати чи інших доходів боржника протягом трьох місяців підряд, якщо боржник не працює і не одержує доходів, стягнення звертається на майно боржника.

Однією з яскравих новел є відповідальність у вигляді неустойки за прострочення сплати аліментів. Одержувач аліментів має право на стягнення неустойки (пені) у розмірі 1% від суми несплачених аліментів за кожен день прострочення. Закон звільняє від сплати неустойки платника аліментів, який є неповнолітнім.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ДОГОВОРАХ МІЖНАРОДНОЇ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ ТОВАРІВ

Лиходід Ігор Юрійович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
магістрант 2-го курсу ННППІ НАВС

Науковий керівник: професор кафедри цивільно-правових дисциплін наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Плахотнюк Н.В.*

Актуальність теми дослідження обумовлена тим, що питання визначення права, компетентного регулювати зовнішньоторговельні договори, набувають сьогодні дедалі більшої ваги, за умов стрімкого розвитку міжнародних економічних відносин, зростання обсягів зовнішньої торгівлі, інтенсифікації міжнародної науково-технічної кооперації тощо. Збільшення кількості зовнішньоекономічних контрактів, що укладаються приватними особами, які належать до різних держав, диверсифікація зовнішньоторговельних стосунків – все це зумовлює увагу юристів-практиків до проблем пошуку належного закону, що підлягає застосуванню до вказаних правовідносин з іноземним елементом. Вказані питання,

звичайно, є актуальними й для української науки міжнародного приватного права та законодавства України у цій галузі [1].

В сучасному українському та міжнародному суспільстві одним з найголовніших факторів, що впливає на рівень світового прогресу та розвиток економіки всіх країн, є міжнародна торгівля, в якій провідне місце займають договори міжнародної купівлі-продажу товарів. В світі існує більше ніж 200 країн, та кожна з них претендує на власне місце на світовому ринку і включаючись в систему міжнародних економічних відносин, в умовах інтенсивного формування глобалізаційних та інтеграційних процесів, українські підприємці мають враховувати сучасні тенденції світового розвитку.

Зовнішньоекономічна діяльність завжди була і залишається складовою розвитку українського суспільства, незважаючи на зміни в політичній ситуації, економічному становищі та правовому середовищі країни. А отже, питання визначення права, компетентного регулювати зовнішньоторговельні договори, набуває сьогодні дедалі більшої ваги, за умов стрімкого розвитку міжнародних економічних відносин, зростання обсягів зовнішньої торгівлі, інтенсифікації міжнародної науково-технічної кооперації тощо. Збільшення кількості зовнішньоекономічних контрактів, що укладаються приватними особами, які належать до різних держав, диверсифікація зовнішньоторговельних стосунків – все це зумовлює увагу юристів-практиків до проблем пошуку належного закону, що підлягає застосуванню до вказаних правовідносин з іноземним елементом.

Відомо, що при виникненні протиріч або спорів зі вказаних договорів або у зв'язку з ними чи не в першу чергу виникає питання про те, правом якої країни належить керуватися при розв'язанні таких суперечок. З цього приводу справедливо зазначалося, що в умовах міжнародного цивільного й торговельного обігу колізійне питання неодмінно ставиться у будь-яких правовідносинах з іноземним елементом, оскільки в даній галузі не досягнута уніфікованість законів різних країн. Саме в таких випадках може виникнути колізія – це така правова ситуація, в якій приватноправове відношення внаслідок наявності в ньому іноземного елемента підпадає під чинність двох чи більше національних правових систем. Тобто в ситуаціях, коли відношення характеризуються проявом юридичного зв'язку з двома чи декількома правопорядками, кожний з яких може бути застосованим для врегулювання даного суспільного відношення. При чому у приписах відповідних систем права можуть міститися такі значні розбіжності, що юридичні наслідки застосування того чи іншого правопорядку можуть виявитися протилежними.

Потреба застосування колізійного методу може виникати як у випадку неідентичності законодавства різних правових систем з одного і того ж питання, так і у випадку їх схожості. Для винесення рішення на основі законодавства певної держави суд повинен, насамперед, зробити вибір між законодавством цих держав, тобто звернутися до колізійної норми. Колізійний метод застосовується також за відсутності міжнародної

уніфікації матеріально-правових норм із певного питання [2].

Цей метод покликаний розв'язувати проблеми, які виникають у зовнішньоекономічних відносинах. Їх вирішення здійснюється різними способами. Наприклад, через застосування уніфікованих матеріально-правових норм міжнародних договорів чи звичаїв; “переборення” колізії, тобто тимчасове її подолання стосовно конкретних випадків правозастосовчої діяльності, яка може виявлятися в офіційному чи неофіційному тлумаченні права. Але найчастіше для вирішення колізійної проблеми застосовують саме колізійні норми, тобто норми права (національного чи міжнародного), що визначають законодавство тієї правової системи, яке необхідно застосувати до певного відношення. Тому метод, за допомогою якого врегульовуються колізії через застосування колізійних норм, і отримав назву колізійного.

Ідея надання сторонам зовнішньоторговельного договору свободи вибору права, що підлягає застосуванню до цього договору, не є новою (звичай виникнення концепції автономії волі пов'язують з працями французького юриста Ш.Дюмулена (XVI ст.), який, зокрема, зазначав, що воля сторін щодо вибору застосовуваного права може бути не тільки чітко висловленою, але й такою, яка впливає з обставин справи [3, с. 66].

Інститут автономії волі, щодо природи та функцій якого у доктрині висловлюються досить неоднозначні погляди, отримав закріплення в усіх сучасних кодифікаціях міжнародного приватного права, причому сфера його застосування дедалі поширюється, що обумовлено практичною необхідністю лібералізації колізійного регулювання, встановлення гнучких колізійних прив'язок, підпорядкування правовідносин тому правопорядку, застосування якого відповідає намірам сторін угоди.

Список використаних джерел:

1. Кисіль В. І. Право, що застосовується до зовнішньоторговельних договорів: тенденції розвитку законодавчого регулювання // Юридичний журнал. — 2004. — №2. — <http://justinian.com.ua/article.php?id=1020>.
2. Міжнародне приватне право: Навч. посібник / За ред. В. М. Гайворонського, В. П. Жущмана - К.: Юрінком Інтер, 2007. — 368 с.
3. Kalensky P. Trends of Private International Law. — Prague, 1971. — P. 66-67.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗРАХУНКІВ У ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Патентна Наталія Степанівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ магістрант 2-го курсу ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Коваленко І.А.*

Розрахункові відносини в Україні так як і національна економіка України знаходиться на етапі становлення. Саме тому, як раз зараз